

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 września 2016 roku powód "Towarzystwo (...) na Osiedlu" z siedzibą w Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wystąpiło przeciwko Miastu Ł. - Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w Ł. o zapłatę kwoty 56.720 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot po 1.148 zł każda liczonych od dnia pierwszego każdego kolejnego miesiąca począwszy od lutego 2013 roku do maja 2016 roku z tytułu zwrotu kosztów utrzymania podopiecznej V. K.. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, wskazując na bezzasadność powództwa.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2017 roku, w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt III C 897/16, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w punkcie 1 sentencji: zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 56.720 zł wraz z odsetkami:

1. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
2. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 marca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
3. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
4. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 maja 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
5. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
6. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
7. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
8. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 września 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
9. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 października 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
10. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
11. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 grudnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
12. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
13. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

14. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
15. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
16. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
17. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
18. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
19. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
20. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 września 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
21. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
22. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
23. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
24. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
25. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
26. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
27. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
28. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
29. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
30. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
31. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

32. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

33. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

34. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

35. od kwoty 1.418 zł ustawowymi od dnia 1 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

36. od kwoty 1.418 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

37. od kwoty 1.418 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

38. od kwoty 1.418 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 marca 2016 r. do dnia zapłaty,

39. od kwoty 1.418 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

40. od kwoty 1.418 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 maja 2016 r. do dnia zapłaty,

oraz w punkcie 2 sentencji: o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., ustalając, że powód wygrał proces w całości, szczegółowe ich rozliczenie pozostawiając do rozstrzygnięcia referendarzowi sądowemu.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

Powodowe Towarzystwo jest stowarzyszeniem, które w ramach celów statutowych prowadzi placówki dla osób niepełnosprawnych, nieporadnych życiowo i zagrożonych wykluczeniem społecznym.

Decyzją z 1 października 1993 roku Wojewódzki Zespół Pomocy (...) w Ł. skierował V. K. do (...) Dom na Osiedlu” przy ul. (...) w Ł.. Odpłatność za pobyt w placówce została określona w wysokości 200 % najniższej emerytury, nie więcej niż 70 % dochodu podopiecznej. Decyzją Prezydenta Miasta Ł. z dnia 16 sierpnia 2010 roku ustalono, iż od 1 marca 2010 roku miesięczna odpłatność za pobyt V. K. w (...) wynosić będzie 70 % dochodu netto, nie więcej niż 200 % kryterium ustawowego, tj. 368,12 zł.

Umową z dnia 20 stycznia 2009 roku w Ł. zawartą pomiędzy Gminą Ł. – MOPS w Ł., jako zleceniodawcą, a Stowarzyszeniem – Towarzystwem (...) „Dom na Osiedlu” przy ul. (...) w Ł., jako zleceniobiorcą, zleceniodawca zlecił zleceniobiorcy realizację zadania z zakresu pomocy społecznej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej. W ramach realizacji zadania zleceniobiorca był zobowiązany do zaspokajania potrzeb bytowych, opiekuńczych, wspomagających, edukacyjnych mieszkańców na poziomie obowiązującego standardu. Na mocy aneksu nr (...) do umowy § 1 ust. 9 pkt a otrzymał nowe brzmienie, tj.: „za osoby, o których mowa w § 1 ust. 5 – kwota dotacji w wysokości nie wyższej niż średnia miesięczna wojewódzka kwota dotacji za każdą osobę skierowaną do (...) ujętą w sprawozdaniu, o którym mowa w § 2 ust. 3 umowy, stanowiącą od czerwca kwotę 1.418,00 zł”.

W dniu 23 sierpnia 2010 roku umowa, o której mowa, została rozwiązana ze skutkiem na dzień 30 września 2010 roku w związku z nienależytym jej wykonywaniem.

Decyzją nr PS.III. (...) z dnia 25 maja 2010 roku orzeczono o cofnięciu Towarzystwu (...) na Osiedlu” przy ul. (...) w Ł. zezwolenia warunkowego na prowadzenie domu pomocy społecznej dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych intelektualnie pod nazwą „Dom na Osiedlu”. Na skutek odwołania od powyższego orzeczenia, decyzją Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 września 2010 roku utrzymano zaskarżoną decyzję w mocy. Na skutek skargi na powyższą

decyzję, wyrokiem z dnia 8 lipca 2011 roku uchylono decyzję z dnia 25 maja 2010 roku i stwierdzono, że decyzja ta nie podlega wykonaniu.

Pobyt V. K. w powodowym Towarzystwie do czasu rozwiązania umowy, tj. do dnia 30 września 2010 roku, opłacał pozwany. Wobec stwierdzenia nieprawidłowości umowy, została ona rozwiązana a środki wstrzymane. V. K. pozostaje ciągle podopieczną Towarzystwa. Przed 2010 rokiem placówka potrącała 70% renty na pokrycie kosztów pobytu, reszta pochodziła z dotacji Miasta Ł..

Postępowanie administracyjne w przedmiocie decyzji, na podstawie której skierowano V. K. do placówki prowadzonej przez powoda, toczyło się przez wiele lat. Podopieczna w wyniku zmian administracyjnych została skierowana do (...) przy ul. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, który w ocenie Sądu nie budził wątpliwości.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest zasadne w całości.

Wskazał, że zgodnie z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przypomniawszy, że przesłankami odpowiedzialności są: szkoda, fakt jej wyrządzenia przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej oraz łączący te zdarzenia normalny związek przyczynowy. Wszystkie te przesłanki spełnione muszą być kumulatywnie, a niespełnienie którejkolwiek z nich skutkować musi uwolnieniem pozwanego od odpowiedzialności. Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd pierwszej instancji uznał, że przesłanki, o których mowa, zostały spełnione, co konstytuuje odpowiedzialność pozwanego. Za bezsporne Sąd uznał, że na mocy decyzji administracyjnej V. K. została skierowana do pozwanego. Wątpliwości Sądu nie budziło ponadto, iż strony łączyła umowa z dnia 20 stycznia 2009 roku, na mocy której pozwany zlecił powodowi realizację zadania z zakresu pomocy społecznej, polegającego na prowadzeniu Domu Pomocy Społecznej dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej intelektualnie, która to umowa została następnie wypowiedziana przez pozwanego. W dalszej kolejności Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej, do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym należy kierowanie do domu pomocy społecznej i ponoszenie odpłatności za pobyt mieszkańca gminy w tym domu. Powyższe zadanie wyraża pewne minimum bezpieczeństwa socjalnego, które musi zapewnić swoim członkom najmniejsza wspólnota samorządowa. Jego wykonanie jest obowiązkiem gminy, musi ona również przeznaczyć na ten cel własne środki, przy czym przedmiotowe zadanie jest współfinansowane przez samych świadczeniobiorców lub ich rodziny (art. 61 ust. 1 ustawy). Opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej wnoszą: mieszkaniec domu, nie więcej jednak niż 70% swojego dochodu, a w przypadku osób małoletnich przedstawiciel ustawowy z dochodów dziecka, nie więcej niż 70% tego dochodu oraz gmina, z której osoba została skierowana do domu pomocy społecznej - w wysokości różnicy między średnim kosztem utrzymania w domu pomocy społecznej a opłatami wnoszonymi przez mieszkańca domu (art. 61 ust. 2 ustawy). Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy podniósł, że skierowanie V. K. nadal pozostaje w mocy. Decyzje, które wydał pozwany, a które miały na celu przedmiotową decyzję zmienić, wygasić bądź uchylić, zostały w toku postępowania sądowo-administracyjnego prawomocnie uchylone. Skoro zatem nadal pozostaje w mocy decyzja z dnia 1 października 1993 roku to strona powodowa nie miała żadnej podstawy wydać V. K. do innego Domu Pomocy Społecznej, albowiem działanie to byłoby sprzeczne z treścią obowiązującej wszystkie podmioty prawa decyzją administracyjną. Sąd podkreślił przy tym, iż podstawą stosunku prawnego, przesądzającego o skierowaniu V. K. do (...) powoda jest decyzja administracyjna z 1 października 1993 roku wydana na podstawie przepisów ustawy o pomocy społecznej i Kodeksu postępowania administracyjnego, a nie umowa, a zatem rozwiązanie umowy cywilnoprawnej nie daje podstaw do wniosku, że odpadła podstawa prawna decyzji albo, że tym samym decyzja administracyjna została uchylona. Przepis art. 65 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej przewiduje możliwość skierowania do domu pomocy społecznej, prowadzonego przez podmioty niepubliczne, co wiąże się z wydaniem decyzji o charakterze uznaniowym. Rozstrzygnięcie w tym zakresie musi więc nastąpić w formie decyzji administracyjnej i dopiero ta

decyzja będzie stanowiła podstawę do zawarcia umowy z omawianą placówką. Oznacza to, że nie umowa jest przesłanką wydania decyzji o skierowaniu do niepublicznego (...), a decyzja o skierowaniu stanowi podstawę do zawarcia umowy z jednostką niepubliczną. Innymi słowy Gmina Ł. winna w pierwszej kolejności wydać ostateczną decyzję administracyjną, którą by zmieniła decyzję z 1 października 1993 roku, a w następnej dopiero kolejności zasadnym byłoby wypowiedzenie umowy cywilnoprawnej, która łączyła strony. W przedmiotowej sprawie pozwany postąpił jednak inaczej. W ocenie Sądu Rejonowego zaprzestanie przez pozwanego uiszczania należności za pobyt w domu pomocy społecznej powodowego stowarzyszenia, mimo pozostawienia w mocy decyzji o skierowaniu V. K., należało uznać za bezprawne. Podmiotem bowiem odpowiedzialnym za skierowanie osoby niepełnosprawnej do domu pomocy społecznej i ponoszenie odpłatności za ten pobyt jest, zgodnie z art. 17 ustawy o pomocy społecznej pozwany. Utrzymanie w mocy z jednej strony decyzji, w której skierowano osobę do domu powoda, a z drugiej strony przerzucenie na stronę powodową całkowitych kosztów jej utrzymania, jest zdaniem Sądu sprzeczne z art. 61 ust. 2 ustawy. Mając na uwadze powyższe, Sąd pierwszej instancji wskazał, iż pozwany jest zobowiązany do ponoszenia odpłatności za podopiecznych skierowanych do domu pomocy społecznej Towarzystwa (...) na Osiedlu” niezależnie od tego, czy posiada z tym podmiotem ważną umowę na realizację zadania z zakresu pomocy społecznej, czy też nie. Albowiem tak długo, jak decyzja o skierowaniu do w/w placówki pozostaje w mocy, gmina jest zobowiązana do uiszczania odpowiedniej opłaty za pobyt takiej osoby. Powyższe zaniechanie pozwanego, w ocenie Sądu Rejonowego, spowodowało, iż powód doznał szkody w postaci ponoszenia kosztów pobytu V. K. w swoim ośrodku i pozostaje to w adekwatnym związku przyczynowym, o którym mowa w przepisie art. 361 § 1 k.c.

Odnosząc się do oceny wysokości zgłoszonych roszczeń, Sąd Rejonowy uznał, że koszt utrzymania skierowanej przez pozwanego do (...) na Osiedlu” V. K. wynosi 1.418 zł. Z uwagi na fakt, że powód dochodził zapłaty za okres od 1 lutego 2013 roku do 1 grudnia 2015 roku wysokość poniesionej szkody wyniosła łącznie kwotę 56.720 zł, którą to kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., natomiast o kosztach postępowania - na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu, zgodnie z dyspozycją art. 108 § 1 k.p.c., ustalając, iż powód wygrał proces w całości.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany zaskarżając go w całości. Kwestionowanemu orzeczeniu apelujący zarzucił:

I. Naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 232 k.p.c., które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, poprzez uwzględnienie powództwa w całości pomimo braku wykazania przez powoda okoliczności, z których wywodził skutki prawne, w tym wykazania i udowodnienia wysokości poniesionej przez powoda szkody;

- art. 233 § 1 k.p.c., które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz ocenę tego materiału w sposób dowolny, stojący w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego;

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 417 § 1 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. uznanie, iż zachodzą przesłanki odpowiedzialności organu władzy publicznej;

- art. 415 k.c., poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż nie mają zastosowania ogólne zasady odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym ustalenie winy oraz wykazanie wysokości poniesionej szkody;

- art. 455 k.c. poprzez jego niezastosowanie i naliczenie odsetek z tytułu odszkodowania od daty wcześniejszej niż data wezwania do spełnienia świadczenia;

- art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 359 § 1 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. naliczenie odsetek z tytułu odszkodowania od daty wcześniejszej niż wymagalności roszczenia;

- art. 17 ust. 1 pkt 16 w związku z art. 61 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. uznanie, iż gmina winna ponosić odpłatność za pobyt w domu pomocy społecznej, pomimo iż palcówka nie posiada takiego statusu;

- art. 65 ust.2 ustawy o pomocy społecznej, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. uznanie, iż gmina ma możliwość zawarcia umowy o świadczenie usług pobytu w domu pomocy społecznej z podmiotem nieposiadającym statusu dps.

W związku z podniesionymi zarzutami apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji odwołujący się zakwestionował podstawę odpowiedzialności, jaką przyjął Sąd dla określenia zasadności roszczeń powoda wskazując, iż w sprawie nie znajdował zastosowania przepis art. 417 k.c., bowiem w stosunku do powoda działanie lub zaniechanie pozwanego nie posiada charakteru władczego. Obowiązki powoda względem pozwanego - w szczególności obowiązek świadczenia usług związanych z pobytem mieszkańców skierowanych ważną decyzją administracyjną, wynikał jedynie z zawartej umowy. Umowa ta miała charakter cywilnoprawny, a nie władczy. Z tej też przyczyny postawę odpowiedzialności pozwanego stanowić mogłaby ewentualnie norma ogólna art. 415 k.c. W tym zakresie jednakże koniecznym jest wystąpienie elementu winy, o którym w okolicznościach niniejszej sprawy w ocenie apelującego mowy być nie może. Decyzja, na mocy której V. K. została umieszczona u powoda nie była skierowana do powoda, a podstawę dokonywania w tym czasie płatności za pobyt Pani K. w placówce stanowiła łącząca strony umowa. Adresatem decyzji, kierującej do domu pomocy społecznej i ustalającej odpłatność za pobyt w dps nie jest powód, ale mieszkaniec i powód w żadnym razie nie jest tą decyzją związany. Pozwany podniósł przy tym, że wiążącym jest wskazanie średniego miesięcznego kosztu utrzymania w placówce publikowane przez starostę dla każdej z placówek oddzielnie - bowiem placówki (dps) wyliczają corocznie te koszty i przekazującą do publikacji. Powód kosztów takich nie publikuje i publikować nie może, bowiem nie posiada stosownego statusu. Powoływanie się natomiast na koszty ustalone w 2010 roku w żaden sposób nie wykazuje poniesionych faktycznie przez powoda kosztów. Do 30 września 2010 roku pozwany dokonywał dobrowolnie opłat za pobyt V. K. w palcówce, jednakże po tej dacie odpadła podstawa prawna dokonywania płatności, bowiem umowa łącząca strony uległa rozwiązaniu. Po tym okresie do 31 grudnia 2012 roku powód posiadał jeszcze status domu pomocy społecznej i miał postawy prawne i faktyczne do świadczenia usług w tym zakresie, na przykład na zasadach komercyjnych. Jednak po tym dniu powodowe Towarzystwo utraciło możliwość prowadzenia dps, co oznacza, iż od tego dnia nie miało formalnej możliwości świadczenia usług w tej postaci, a zatem odpadła również podstawa żądania zapłaty za, wynikającą z funkcjonujących w obrocie prawnym decyzji, formę pomocy - jaką jest pobyt w specjalistycznej placówce - domu pomocy społecznej. Skoro powód nie prowadzi placówki określonej w decyzji nie powinien pobierać odpłatności za pobyt w niej, gdyż stracił ważność podstawowy łącznik pomiędzy odpłatnością a pobytem - decyzja stanowi bowiem o pobycie w dps - a taka placówka nie istnieje. W dalszej kolejności apelujący podniósł, iż Sąd nie wyjaśnił, co rozumie poprzez koszty pobytu osób w placówce powoda, jednocześnie błędnie przyjmując, że koszty te to wysokość opłaty określona w decyzji. Tymczasem decyzja ta nie odzwierciedla faktycznie poniesionych kosztów, przy uwzględnieniu innych źródeł finansowania pobytu V. K.. Przy określaniu wysokości odszkodowania winny być natomiast uwzględnione faktycznie poniesione koszty. Nie zostały one wykazane w żadnym zakresie. W tych okolicznościach, zdaniem pozwanego, podstawę dochodzenia roszczeń stanowić mógłby jedynie art. 415 k.c. Jednakże dla przyjęcia odpowiedzialności na podstawie tego przepisu koniecznym jest wykazanie winy oraz szkody, czego powód nie zrobił w całym toku postępowania. Apelujący wskazał ponadto, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż do czasu rozwiązania umowy z powodowym stowarzyszeniem pozwany ponosił koszty utrzymania podopiecznych domu pomocy społecznej wyliczone jako różnica faktycznych kosztów a odpłatności uiszczanej przez mieszkańca. V. K. umieszczona została w domu pomocy społecznej na tzw. „starych zasadach”, a zatem przed 2004 roku. Pobyt ten finansowany był z dotacji otrzymywanej za pośrednictwem Wojewody z Budżetu Państwa niezależnie od dochodu mieszkańca. Zasady te obowiązują także obecnie w stosunku do osób umieszczonych w dps przed 2004 roku. Pozwany

otrzymywał zatem na ten cel dotację i nie ponosił z tego tytułu dodatkowych kosztów. W momencie rozwiązania umowy z powodowym towarzystwem, w związku z jej niewłaściwą realizacją, pozwany utracił przedmiotową dotację. W dokonanych rozważaniach Sąd Rejonowy pominął ponadto okoliczność, że powód zawiera z przebywającymi osobami umowy o świadczenie usług w miejscu ich zamieszkania i na taki też pobyt uzyskuje dotację z PFRON. Nie jest możliwe aby osoby jednocześnie przebywały (niezależnie od braku formalnych podstaw - wobec braku zezwolenia na prowadzenie przez powoda dps) w domu pomocy społecznej i we własnym miejscu zamieszkania. Podstawową bowiem cechą pobytu w domu pomocy społecznej jest zapewnienie całodobowej opieki w placówce - poza miejscem zamieszkania ubiegającej się o pomoc osoby. W miejscu zamieszkania zgodnie z ustawą o pomocy społecznej mogą być świadczone natomiast inne usługi, które są odmiennie od domów pomocy społecznej finansowane. Argument ten dodatkowo pozwala na zanegowanie przyjętego przez Sąd sposobu wykazania wysokości poniesionej szkody - jako kosztów pobytu w domu pomocy społecznej. W ocenie apelującego powinnością powoda było wykazanie faktycznie poniesionych przezeń wydatków na utrzymanie V. K., przy uwzględnieniu innych źródeł finansowania jej pobytu. Powinności tej powód nie sprostął, a Sąd poprzestał na wskazaniu kwoty wynikającej z decyzji, która odnosi się do pobytu w domu pomocy społecznej, którym placówka prowadzona przez powoda nie jest.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą kwestionowanego rozstrzygnięcia.

W pierwszej kolejności koniecznym jest podkreślenie, że sąd drugiej instancji jest nie tylko sądem odwoławczym, ale także merytorycznym. Nie może zatem poprzestać jedynie na zbadaniu zarzutów apelacyjnych, lecz winien poczynić własne ustalenia i samodzielnie je ocenić z punktu widzenia prawa materialnego. Z tego też względu, sąd drugiej instancji, jako sąd apelacyjny, ma obowiązek rozważenia na nowo całokształtu okoliczności istniejących w chwili zamknięcia rozprawy apelacyjnej oraz własnej ich swobodnej i samodzielnej oceny. Podstawowym celem postępowania apelacyjnego jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, zaś od obowiązku wydania w sprawie orzeczenia kończącego postępowanie co do meritum sąd odwoławczy może jedynie wyjątkowo się uchylić.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy dokonał dodatkowych ustaleń faktycznych w sprawie, przyjmując, że na mocy decyzji warunkowej z dnia 27 kwietnia 2001 roku wydanej przez (...) Urząd Wojewódzki w Ł. w sprawie PS:I-(...), powodowe Towarzystwo otrzymało zezwolenie na prowadzenie Domu Pomocy Społecznej dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych intelektualnie mieszącego się w Ł. przy ul. (...). Sąd Okręgowy ustalił ponadto, że na mocy § 1 ust. 9a łączącej strony umowy z dnia 20 stycznia 2009 roku o realizację zadań z zakresu pomocy społecznej, w jej pierwotnym brzmieniu, należne powodowi wynagrodzenie było płatne miesięcznie, a podstawę jego ustalenia stanowiła - za osoby, o których mowa w § 1 ust. 5 umowy (tj. osoby skierowane w drodze decyzji administracyjnej wydanej przed dniem 1 stycznia 2004 roku) - kwota wynagrodzenia w wysokości nie wyższej niż średnia miesięczna wojewódzka kwota dotacji za każdą osobę skierowaną do domu ujętą w sprawozdaniu, o którym mowa w § 2 ust. 3 (tj. sprawozdaniu z informacją o (...) przekazywane wojewodzie (...) do dnia 5 każdego miesiąca), stanowiąca w dniu zawarcia umowy kwotę 1.435,62 zł. Sąd Okręgowy ustalił również, że decyzja warunkowa na prowadzenie (...) przez powoda wygasła z mocy prawa z dniem 31 grudnia 2012 roku, a także, iż umowa łącząca strony została rozwiązana przez pozwanego.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w sposób nieprawidłowy ocenił natomiast zgromadzony materiał dowodowy, co skutkowało naruszeniem przepisów art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., a w konsekwencji wydaniem wadliwego rozstrzygnięcia w sprawie. Godzi się przypomnieć, że dla skuteczności zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. skarżący musi wykazać, iż że sąd uchybił podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadom doświadczenia życiowego, wskazaniom wiedzy i właściwego kojarzenia faktów. Przedmiotowy zarzut musi się opierać na podważeniu podstaw oceny dokonanej przez sąd z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Powinnością strony jest więc przedstawienie konkretnych dowodów, których zarzut dotyczy oraz wykazanie, że sąd naruszył granice swobodnej oceny dowodów, co miało wpływ na wynik sprawy. Niewystarczającym jest zatem

powołanie się wyłącznie na sam fakt wadliwości dokonanych przez Sąd ustaleń. Również przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, nie może samo w sobie stanowić skutecznego wywiedzenia zarzutu naruszenia omawianego przepisu (por. m.in. wyrok SA w Krakowie z dnia 19.02.2014 r., II Ca 2194/13, LEX nr 1541193; wyrok SA w Poznaniu z dnia 5.02.2014 r., I ACa 1217/13, LEX nr 1428201; wyrok SA w Łodzi z dnia 19.12.2013 r., I ACa 868/13, LEX nr 1416146). Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy podzielić należy zarzuty apelującego, iż Sąd Rejonowy w sposób nieuprawniony przyjął, że powód wykazał wysokość poniesionej szkody związanej z zaprzestaniem uiszczania przez pozwanego opłaty za pobyt V. K. w powodowym Towarzystwie. Przypomnienia wymaga, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem powodowe Towarzystwo winno wykazać, że po pierwsze na skutek działania pozwanego doznało szkody, po drugie wykazać wysokość tejże, czemu w ocenie Sądu Okręgowego powód jednak nie sprostał. Strona powodowa na okoliczność wysokości szkody powołała się wyłącznie na treść pisma (...) Urzędu Wojewódzkiego w Ł. Wydział Polityki Społecznej z dnia 15 czerwca 2010 roku, w treści którego wskazano, że kwota dotacji na jednego mieszkańca domu pomocy społecznej przyjętego na podstawie decyzji sprzed dnia 1 stycznia 2014 roku wynosi 1.418 zł oraz na umowę łączącą ją z pozwanym. Powodowi, a także Sądowi Rejonowemu, umknęło jednak, że w spornym okresie, za który powód dochodzi odszkodowania, nie łączyła go już z pozwanym umowa na realizację zadań z zakresu polityki społecznej, ta została bowiem wypowiedziana ze skutkiem na dzień 30 września 2010 roku. Postanowienia tejże umowy nie mogły zatem stanowić podstawy do obliczenia wartości szkody, która w ocenie powoda powstała już po dniu rozwiązania łączącego strony stosunku zobowiązaniowego. Nawet jednak, gdyby strony nadal wiązała przedmiotowa umowa to i tak uważna analiza jej treści daje asumpt do wniosku, że wskazana w § 1 ust. 9a kwota wynagrodzenia stanowiła jedynie punkt wyjścia dla ustalenia jego wysokości. O czym była mowa wyżej, w omawianym postanowieniu umowy strony ustaliły bowiem, iż wynagrodzenie było płatne miesięcznie, a podstawę jego ustalenia stanowiła - za osoby, o których mowa w § 1 ust. 5 umowy - kwota wynagrodzenia w wysokości nie wyższej niż średnia miesięczna wojewódzka kwota dotacji za każdą osobę skierowaną do domu ujętą w sprawozdaniu, o którym mowa w § 2 ust. 3, stanowiąca w dniu zawarcia umowy kwotę 1.435,62 zł, a od czerwca 2010 roku, 1.418 zł. Umowa w żadnym swoim zapisie nie przewidywała, że oznaczona w jej treści kwota stanowi wynagrodzenie powoda. Irrelevantne znaczenie dla ustalenia wartości szkody ma również powołane przez powoda pismo z dnia 15 czerwca 2010 roku odnosi się ono bowiem wyłącznie do Domów Pomocy Społecznej, którym powód od dnia 1 stycznia 2013 roku nie jest. Zasadnie wywodzi zatem apelujący, iż powód po utracie statutu (...) nie przekazuje Wojewodzie (...) sprawozdania, o którym była mowa w § 2 ust. 3 umowy łączącej strony, a tym samym nie wykazuje, że w ramach jego placówki ujęta jest V. K.. Skoro powód nie jest Domem Pomocy Społecznej, średnia miesięczna wojewódzka kwota dotacji nie znajduje wobec niego zastosowania i nie może być przyjęta jako podstawa do wyliczenia wysokości rzekomej szkody powoda, na co Sąd Rejonowy nie zwrócił uwagi. Nie można przy tym tracić z pola widzenia okoliczności, iż szkodą w omawianej sprawie jest realna wartość środków pieniężnych, jaka została przez powoda przekazana na utrzymanie V. K. w dochodzonym okresie, przy czym chodzi tu wyłącznie o środki przekazane przez powoda ze swojego majątku. Stosownie bowiem do treści art. 361 § 2 k.c.

naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego. Nie ulega wątpliwości, że fundusze, jakie na utrzymanie swoich podopiecznych, w tym V. K., powód uzyskał od innych podmiotów, czy to z PFRON-u, czy też od samych podopiecznych lub członków ich rodzin, nie mogą być traktowane jako szkoda powoda. W tym miejscu przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 87 ust. 8 ustawy z dnia 13 listopada 2003 roku o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, osoby przyjęte do domu pomocy społecznej przed dniem 1 stycznia 2004 roku oraz osoby posiadające skierowania do domu pomocy społecznej wydane przed dniem 1 stycznia 2004 roku ponoszą opłatę na dotychczasowych zasadach, tj. na zasadach przewidzianych ustawą z dnia 29 listopada 1990 roku o pomocy społecznej. W myśl zaś tej ostatniej, pobyt w domu pomocy społecznej jest odpłatny (art. 35 ust. 1). Obowiązani do wnoszenia opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej są w kolejności: mieszkaniec domu, a w przypadku osób małoletnich przedstawiciel ustawy z dochodów dziecka, małżonek, zstępni przed wstępnymi i dopiero na samym końcu gmina, przy czym małżonek, zstępni przed wstępnymi oraz gmina nie mają obowiązku wnoszenia opłat, jeżeli mieszkaniec domu ponosi pełną odpłatność (art. 35 ust. 2). Opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej wnoszą: 1) mieszkaniec domu, nie więcej jednak niż 70 % swojego dochodu, a w przypadku osób małoletnich przedstawiciel ustawy z dochodów dziecka, nie więcej niż 70 % tego dochodu, 2) małżonek, zstępni przed wstępnymi - zgodnie z umową zawartą w trybie art. 39 ust. 1a: a) w przypadku osoby samotnie gospodarującej, jeżeli dochód jest wyższy niż 250 % kryterium dochodowego, jednak kwota dochodu pozostająca po wniesieniu opłaty nie może być niższa niż 250 % kryterium dochodowego, b) w przypadku osoby w rodzinie, jeżeli posiadany dochód na osobę jest wyższy niż 250 % kryterium dochodowego, z tym że przy ustalaniu dochodu na osobę w rodzinie nie wlicza się mieszkańca domu, chyba że mieszkaniec domu nie posiada dochodu; kwota dochodu pozostająca po wniesieniu opłaty nie może być niższa niż 250 % kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, 3) gmina, z której osoba została skierowana do domu pomocy społecznej - w wysokości różnicy między średnim kosztem utrzymania w domu pomocy społecznej a opłatami wnoszonymi przez osoby, o których mowa w pkt 1 i 2 (art. 35 ust. 3). W przypadku niewywiązywania się osób, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, z obowiązku opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej, opłaty te zastępczo wnosi gmina, z której osoba została skierowana do domu pomocy społecznej. Gminie przysługuje prawo dochodzenia zwrotu poniesionych na ten cel wydatków (art. 35 ust. 4). Na gruncie niniejszej sprawy niespornym było, że na mocy decyzji Prezydenta Miasta Ł. z dnia 16 sierpnia 2010 roku miesięczna odpłatność za pobyt V. K. w placówce powoda została oznaczona na kwotę 368,12 zł. W świetle powyższych rozważań zasadnym jest przyjęcie, że kwota o której mowa wyżej, winna być uwzględniona przez powoda przy rozliczaniu przez niego kosztów związanych z pobytom V. K. w placówce. W tożsamy sposób powód winien rozliczyć kwoty otrzymywane od innych podmiotów. Powinności tej powód jednak nie dochował. W poczet materiału dowodowego nie zostało także załączone żadne zestawienie, z treści którego wynikałoby, jaki był rzeczywisty koszt utrzymania V. K. w spornym okresie. W myśl zasad doświadczenia życiowego wykluczyć należy, aby koszt ten był taki sam w każdym kolejnym miesiącu. Poczynione wyżej rozważania implikują zdaniem Sądu Okręgowego jednoznacznie konstatację, iż powód nie tylko nie wykazał wysokości poniesionej szkody, ale przede wszystkim samego faktu jej poniesienia. Skoro bowiem szkodą w omawianej sprawie jest różnica pomiędzy kosztami utrzymania V. K. a kwotą realnie przeznaczoną na ten cel przez powoda ze swoich środków własnych, a wartości te w ogóle nie zostały w sprawie wykazane, nie można przyjąć, jak to uczynił Sąd Rejonowy, że szkoda w ogóle zaistniała. Dla wysnucia takiej konstatacji niezbędnym było wykazanie, że powód poniósł ze swoich środków jakiegokolwiek nakłady na utrzymanie podopiecznej, co w sprawie nie zostało jednak dowiedzione. Powyższe daje asumpt do wniosku, że powód w ogóle nie wykazał zaistnienia szkody, co jest podstawową przesłanką roszczenia odszkodowawczego. Już tylko wobec faktu nieudowodnienia dochodzonego w sprawie żądania powództwo winno podlegać oddaleniu, co czyni ocenę pozostałych zarzutów apelacyjnych zbędną.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok na następujący:

1. oddala powództwo;

2. zasądza od Towarzystwa (...) na Osiedlu” w Ł. na rzecz Miasta Ł. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu;

3. nie obciąża Towarzystwa (...) na osiedlu” w Ł. obowiązkiem zwrotu pozostałej części kosztów procesu.

O kosztach postępowania przed Sądem I instancji Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest przy tym suwerennym uprawnieniem sądu orzekającego i od oceny tegoż sądu należy przesądzenie, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu (por. m.in. postanowienie SN z dnia 25.03.2011 r., IV CZ 136/10, LEX nr 785545; postanowienie SN z dnia 19.01.2012 r., IV CZ 118/11, LEX nr 1169157; postanowienie SN z dnia 26.01.2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012/7-8/98; postanowienie SN z dnia 9.02.2012 r., III CZ 2/12, LEX nr 1162689). W ocenie Sądu taki właśnie szczególnie wypadek zachodzi w stosunku powoda. Za takim rozstrzygnięciem przemawiają w szczególności fakty związane z samym przebiegiem procesu, przede wszystkim leżące u podstaw wytoczenia powództwa przekonanie powoda o jego słuszności. Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powód winien zwrócić pozwanemu poniesione przezeń koszty procesu wyłącznie w części, tj. co do kwoty 3.600 zł z ogólnie poniesionej przez pozwanego kwoty 7.200 zł (na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyło się wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w stawce minimalnej – 7.200 zł, zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015, poz. 1804, w brzmieniu obowiązującym na datę wytoczenia powództwa).

Tożsamą podstawę prawną Sąd Okręgowy przyjął orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego, na które złożyły się: opłata od apelacji – 2.836 zł oraz koszty zastępstwa procesowego pozwanego w kwocie 2.700 zł (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 cyt. rozporządzenia z dnia 22 października 2015 roku, wg brzmienia na datę wniesienia apelacji), zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.836 zł tytułem zwrotu części kosztów postępowania apelacyjnego oraz odstępując od obciążenia powoda obowiązkiem zwrotu pozostałej części tychże kosztów.